

POV er et uafhængigt non-profit medie, der er åbent for alle og støttet af vores læsere.

Vi vil ikke lukke vores indhold inde bag en betalingsmur.

Hvis du har mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb, kan du hjælpe os med fortsat at udkomme.

Det kan du nemt og direkte med Visa eller Mastercard ved at klikke her:

50 kr./md.

100 kr./md.

POV. INTERNATIONAL

NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGEBREV HVER FREDAG

Silvio Berlusconi lugter af gebiscreme, hans tid af plastic

af Frederik Bojer Bové

Publiceret 17/03/2019 i Europa/Film/Kultur

Men samtidig rendyrker han en helt specielt Sorrentinosk stil, der adskiller sig fra hans italienske forgængere, og som passer perfekt til emnet. Resultatet er uomgængeligt.

Silvio Berlusconi lugter af gebis. Eller rettere, han lugter af en creme, man bruger til sit gebis. Det vil sige, specifikt siger den unge kvinde, mens Silvio forsøger at forføre hende, at han lugter som hendes morfar: hverken godt eller skidt, bare neutralt. Det er Silvio selv, der indser, at hun henviser til lugten af hans gebis.

Silvio Berlusconi-perioden lugter af plastik. Hverken godt eller skidt, ikke af råd, ikke af parfume, bare af plastik

---

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

plastic, ikke råd, ikke guld, egentlig bare plastic.

Det får Sorrentino til at skille sig ud i italiensk filmhistorie, der ellers har budt på store mængder guld, råddenskab og myrraskær. Men plastikken, det er Sorrentinos forte. Og det føles noget så passende til historien om Silvio Berlusconi. Det gør filmen til klart Sorrentinos bedste siden den egentlig også ret plastikprægede *Den store skønhed* og hans mest politisk relevante siden *Il Divo* fra 2008.

SILVIO OG DE ANDRE - dansk trailer

De andre

Titlen *Silvio og de andre* skal forstås ret bogstaveligt. Ja, der går faktisk en ganske stor del af den ret lange film, før vi overhovedet møder Silvio. Først er der en lille fortælling om et får, og så introduceres vi til Sergio, en ung alfons fra det sydlige Italien, der beslutter sig til at drage mod Rom for at forsøge at gøre sig gældende blandt de mest indflydelsesrige personer. Han har penge, han har

Som man måske kan fornemme er det den sene Berlusconi-tid, der tages under behandling – den med “bunga bunga-festerne” og anklagerne om, at politikerne havde sex med ganske unge prostituerede. Det er den tid, hvor fortællingen om Berlusconi for alvor blev tragikomisk.

Filmen starter i 2006, efter at Berlusconi har tabt premierministerposten, og fortæller om hans tilbageerobring af magten i 2008, de skandaler der derpå fulgte, og jordskælvet i L’Aquila der må siges at sætte tingene i perspektiv.

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Sorrentinos fortælling og mangfoldige pointer.

Dekadente Sorrentino

Paolo Sorrentinos film er gradvist blevet mere og mere dekadente. *The Family Friend* fra 2006 og *Il Divo* fra 2008, havde en form for seriøs grundtone, mens de blandede passager med fest og dans med behandling af emner som mafiaen og den evindelige italienske korruption. En film som *Den store skønhed* var derimod nærmest ren æstetik – men var så også den meget sjældne film, der kunne bære at være så skamløst skønhedssøgende.

“

Silvio og de andre er et stemningsstykke snarere end det er nogen plotbaseret udredning af Berlusconis sene karriere, og Sorrentino går lidt efter samme stemning, han længe er gået efter, han giver bare mere los

---

Med opfølgeren *Youth*, derimod, så det ud til, at det var ved at holde op med at være sjovt. Sorrentino havde altid lavet film om ældre mænd, der kiggede tilbage, så fortællingen om de to gamle kunstnere på et sanatorium lignede mest af alt noget, vi havde set før – bare uden de fabelagtige og unikke kamerabevægelser som Sorrentino altid havde været garant for. Og tv-serien *The Young Pope*, med Jude Law som

Kamerabevægelserne er ikke vendt tilbage i *Silvio og de andre*, og jeg undrer mig over, hvor de blev af? Det er samme fotograf – Luca Bigazzi – som det altid har været. Med de evindelige “bunga bunga-fester”, hvor smukke unge kvinder danser halv- og helnøgne rundt, nærmer Sorrentino sig også det selvparodiske, og jeg forstår godt, hvis en del af publikum efterhånden har fået nok. Det er et stemningsstykke, snarere end det er nogen plotbaseret udredning af Berlusconis sene karriere, og Sorrentino går lidt efter samme stemning, han længe er gået efter – han giver bare mere los.

Men samtidig virker *Silvio og de andre* på en eller anden måde bare så

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

SORTERINGS SÆT PÅ

Sorrentino er blevet sammenlignet med tidligere italienske instruktører som Federico Fellini eller Luchino Visconti, der også havde ret dekadente træk. Men der er alligevel en stor forskel. I slutningen af Fellingis *La Dolce Vita*, da skyller der et stort, dødt søvæsen op på stranden. En stor klump rådnende kød som kontrast til alle de moderne festaber, der lever det søde liv.

“

Tony Servillo – der også spillede hovedrollerne i både *Il Divo* og *Den store skønhed* – er naturligvis fremragende som Silvio. Han er ét stort smil, som en permanent ansigtsløftning, ubestemmelig af alder.

I film som Viscontis *Døden i Venedig*, der driver koleraen indover den flotte by, en em af død og råddenskab der tager livet af den kultiverede og parfumerede komponist-protagonist. Før i tiden handlede tematikken om råddenskaben under Italiens smukke overflade. Men sådan er det ikke længere.

Tony Servillo – der også spillede hovedrollerne i både *Il Divo* og *Den store skønhed* – er naturligvis fremragende som Silvio. Han er ét stort smil, som en permanent ansigtsløftning, ubestemmelig af alder. Men han er ikke parfumeret, og hans hårfarve glider aldrig ned i øjnene.

Og Berlusconi-perioden var netop også ren overflade. Måske man før i Italiens historie kunne tale om råd under overfladen, om den korrupsion der foregik bag facaden på de ellers ret pæne partier som Kristendemokraterne eller Socialisterne. Med Sorrentinos Berlusconi ved alle godt, at han er en fusk, at han sælger indflydelse og korrumpere landet, og grunden til, han kan fortsætte, er blot, at alle andre også er korrupte – og det trods alt er Silvio, der har flest penge. Der er ikke noget råd, for der er ikke længere noget kød, der kan rådne. Alt er erstattet.

Koma-drøm

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

SKÆRMES I, HVAD DET PRÆCIST ER EN AF DE MEST EMOTIONELLE TØRRE SCENER, Sorrentino nogensinde har lavet. Imponerende nok er den lange film alligevel blot en nedklippet version af en tre en halv time lang italiensk version, der oprindeligt blev udsendt i to dele. Det er vel en ret stor ros til filmen, at jeg virkelig gerne gad at se en time til.

Jeg savner de der kamerabevægelser.

Sorrentino havde engang evnen til at filme f.eks. et skoindkøb i *Den store skønhed* på en måde, som man aldrig havde set før. Sådan er det ikke længere. Nu er det større armbevægelser, scener med rotter, får, gigantiske festscener, vulkaner, etc.

Det er vitterligt blevet dekadent. Men Sorrentino formår med *Silvio og de andre* at få det formet som et udsagn om sin samtid, ikke blot en masse kunstneriske tics, men en kobling mellem æstetik og politisk historie.

Silvio og de andre er ret uomgængelig. For første gang siden *Den store skønhed* føles Sorrentino virkelig *nødvendig*. Det er en god følelse.

Foto-credit: Angel Film

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker.
[Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

epoke

**realisme,
nærmest
dokumentarisk
men stadig
uvirkelig**

eksperiment

FREDERIK BOJER BOVÉ

SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.

S T Ø T P O V

POV har ikke nogen betalingsmur, men vi har brug for støtte fra vores læsere.

Støt POV som abonnent

Har du mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb på 25, 50, eller 100 kr., kan du gøre det direkte med Visa eller Mastercard.

Det er nemt og hurtigt, og aftalen kan opsiges med øjeblikkelig virkning.